Ion Bogdan Ştefănescu, JOC DE OGLINZI

(Grigore Constantinescu – 19 martie 2013)

Am impresia că este imposibilă descrierea în câteva cuvinte a acestei cărţi care a adunat în paginile sale atâtea informaţii, contribuţii, comentarii.

Personalitatea lui Ion Bogdan Ştefănescu, semnatarul volumului atât de nuanţat intitulat **Joc de oglinzi (editura LIBRA)**, este greu de definit doar prin enumerarea excelenţelor ce-l compun identitatea. Se denumeşte el însuşi drept un „om al scenei”, ni se dezvăluie neaşteptat de sensibil şi măiestrit prin cântul „flautului său de aur”, pe care îl stăpâneşte, dar şi prin scrisul surprinzător, tălmăcitor de trăiri în versuri descinse din vis. Dincolo de aceste însuşiri, sunt ascunse în gândurile sale viziuni de gânditor care îşi doreşte să explice inexplicabilul – altfel spus miracolul artei capabile a salva umanitatea.

L-am cunoscut de ceva timp, din anii tineri, primii ani de artist, i-am urmărit ascensiunea până la clipa opţiunii spre cercetarea care îi oferea consacrarea ştiinţifică şi obţinerea, fără orgolii, a titlului de Doctor în muzică. Nu îmi imaginam cum poate să se înfăţişeze Teza sa de doctorat, destinată a descrie multiplele drumuri în modernitate, parcurse de viaţa flautului, din străvechime până în ultimul secol ce preceda deschiderea noului mileniu. Poematic, ar fi un calificativ al textului său, precis în căutări, de asemenea; la acestea se adaugă diversitate în ipostazele abordărilor, un căutător doct şi informat în discursul său. Astfel am înţeles că titlul acestei teze cu nume de vers – „Joc de oglinzi” – nu este o preţiozitate, chiar dacă este urmat de severitatea unui enunţ ştiinţific adiacent: „Tehnici şi timbralităţi arhaice în creaţia modernă pentru flaut”. Autorul a pătruns în lumea componistică modernă privind îndeaproape partituri ce demonstrau „...nevoia de noutate pe fundalul unor doctrine estetice novatoare”. Această incursiune poate deveni ea însăşi subiect de Teză doctorală. Ion Bogdan Ştefănescu continuă, privind „destinele compozitorilor asiatici ai secolului XX”, după care priveşte spre propiul destin de interpret, analizând existenţa şi producţia „flautiştilor compozitori”. Se pare că astfel a ajuns la tărâmul de basm al hotărniciei lui Ispirescu, băsmind despre „tinereţea fără de bătrâneţe”, căci el explică „...tendinţele de valorificare a folclorului autohton în sinteză cu cel de origine extra-europeană”. Drumul ales l-a îndreptat spre componistica românească dedicată flautului. La debutul volumului, Ion Bogdan Ştefănescu citează un catren de Rabindranath Tagore, căci opera sa doctorală o defineşte ca pornind de la aceste cuvinte, considerate a fi devenit, după cum spune el, „însuşi motto-ul vieţii mele...”

Ce ar mai fi de adăugat? Paginile semnalate acum merită lectura tuturor celor care aşteaptă adevărul, simplu şi firesc, cum este şi cântatul la flaut al acestui artist. Nici simplu, nici lesnicios, dar merită să transformi osteneala de ceasuri a cititorului în bucuria celui care ascultă.